

under megen Snøften. Der var noget, hun vilde sige men ikke havde Mod til at faa frem. Endelig brast det ud af hende:

„Tror du ikke, Mads, at jeg kunde faa Lov til at snakke med den Professor, der er kommen til Favsingholm? Dersom han nu kendte et Raad ogsaa for min Sygdom. Saa kunde du maaske igen blive noget glad for mig.“

Mads Vestrup standsede foran hende og svarede:

„Synes du ikke, at du har prøvet nok af den Slags, Stine? Du kan jo ikke allerede ha' glemt ham, den her omrejsende Bandagist og Markskriger forgangen Aar. Den skammelige Bedrager! Fyrretyve Kroner tog han for det Bælte. Og hvad hjalp det saa? Du blev bare daarligere af at bruge det. Fyrretyve Kroner smidt paa Møddingen. Det synes jeg dog ikke, vi skulde gøre om igen.“

„Men han her er da rigtig Professor. Og rigtig Doktor. Han skal jo endda være en af de første.“

„Stine! Jeg har sagt dig det saa tidt: Der er kun een sand Læge for os stakkels Mennesker. Det er Jesus Kristus, Guds enbaarne Søn, vor Herre. Han lærte os at bære vort Kors med Taalmodighed i Haabet om den evige Fred og Glæde hisset. Der er ikke Frelse i noget andet.“

V

Paa Herregaarden var Lysene allerede slukkede et Par Timer efter Solnedgang, da det røde Maaneansigt løftede sig over Skoven med den ene Kind formørket. Ogsaa Asmus Hagen, der havde tilbragt hele den foregaaende Nat paa Rejse, var gaaet i Seng med Hønsene. For at skaffe Torben Hvile efter mange Dages Sindsbevægelser havde han tilberedt ham et Sovepulver, som var nøje afpasset efter hans Tilstand, og Resultatet blev, at Torben for første Gang i lange Tider faldt i Søvn næsten øjeblikkelig.

Barbara, der laa i et Kammer ved Siden af, og som plejede at blive kaldt op flere Gange om Natten for at rette paa hans